

KLABE EZKUTUA

Olatz Senar Usandizaga

Irun

Kaka zaharra. Ezin nuen ulertu herriz aldatzen hasi eta zergatik joan behar genuen beste puntaraino. Alazne Intxausti naiz, hamahiru urte ditut, eta horiexek izan ziren autoan sartuta egin nituen gogoetak. Zergatik? Ba, konturatuko zinetenez, herriz aldatu berri nintzen, eta, horrekin batera, eskolaz. Eta zortzi urtetan egindako lagun guztiak galdu nituen, Barakaldotik Lasarteraino etorri behar izan nintzelako. Nire harridurarako, nire ahizpa Eiderrek, bidaiatzea gorroto duenak, ez zuen oztopo bakar bat ere jarri. Nik ordea, ahal nuen guztia egin nuen joan behar ez izateko, baina ez zuen ezertarako balio izan.

—Ikusiko duzu, Alazne, lehenengo egunean lagun pila izango dituzu!— animatu ninduen aitak, baina berak ulertzen ez zuena zera zen, hamahiru urterekin, ez zela hain erraza lagunak egitea.

Hurrengo egunean han nengoen, Usurbilgo ikastolaren ate parean. Ostirala, lehenengo eguna. Arnasa sakon hartu eta sartzera nindoanean...

—Kaixo! —entzun nuen nire atzean— Galdera bat, ba al dakizu 2.B gela non dagoen? Ez naiz hemengoa eta galduta nago...

Momentu horretan mutil bat ikusi nuen. Nire adina izateko itxura zuen. Ile marroi motza zuen, baita liluratu ninduten begi urdin-urdinak ere.

—Ba ez, sentitzen dut, ni ere berria naiz hemen —erantzun nion—. Eta 2.B bilatu behar dut nik ere.

—Orduan, kurtso honetan gela berdinean egongo gara. Eki naiz.

—Ba bai, eta ni Alazne. Goazen klasearen bila, hortaz.

Txirrinak jotzerako klasea aurkituta genuen. Sartu ginenean hiru multzo eginak zeuden: albo batean, mutilei begira, neskak zeuden; beste puntan, mutil batzuk erdi borrokan; eta, arbelaren ondoan, neska eta mutil batzuek osatutako multzo bat, lasai-lasai hitz egiten. Izkina batean beste mutil bat ere bazegoen, bakarrik. Eki eta ni mutil horren ondoan eseri ginen. Horrela pasa ziren bost, hamar, hogei minutu, eta gure irakaslea etorri gabe.

—Berriak zarete, ezta? Ni Gorka naiz.

—Bai, ni Alazne naiz eta bera Eki —esan nion—, eta hemen beti horrela egoten zarete? Esan nahi dut, irakaslerik gabe?

—Ez, ez, gaur ez dakit zergatik ez den inor etorri gure gelako aurkezpenera.

Hau esan eta irakaslearen mahaia izango zenera hurbildu ginen. Han inork ikusi ez zuen ohar bat zegoen, hau jartzen zuena:

—Zer esan nahi dute zenbaki hauek?—, Ekik hirurok pentsatzen genuena esan zuen. Gorka zenbaki horiek bere koadernoan kopiatzen hasi zen, ziztu bizian. Handik gutxira, gurea ez zen irakasle bat sartu zen gelara, eta bakoitzaren eserlekuak azaldu eta materiala eman zigun. Hirurok ezin genuen beste ezertan pentsatu: zer esan nahiko zuen klabe horrek? Ordu bat eta erdi egon ginen gelan, eta atera ginenean, batak besteari gure telefonoak eman genizkion.

—Gauza bat, gaur mendiko etxe batera noa asteburua pasatzera, hemendik ez oso urruti. Deiak eta mezuak ezin ditut gaueko hamarrak baino beranduago jaso, zerbait esan behar badidazue, ordu hori baino lehen mesedez.

Etxera abiatu ginen. Nola ez, Gorkak eraman zuen klabea eta zentzua ikusten saiatuko zela ziurtatu zigun. Etxera iristean gurasoak eta ahizpa maletak egiten ari ziren.

—Alazne, mugi, bi ordu barru alde egin behar dugu afaltzerako han egoteko.

—Banoa, ama, banoa.

Bi ordu geroago autoan sartuta ginen. Abiatu ginenean, Gorkaren mezu bat iritsi zitzaidan mugikorrera: “Badakit erantzuna. Plazan gaueko hama-bietan”. Beste zerbait kontatzeko eskatu nion, baina ez zidan erantzun. Hortaz, geratu zitzaidan aukera bakarra gauera arte itxarotea zen. Mendiko etxera iritsi ginenean, landarez betetako etxe

zahar bat ikusi genuen. Orain ez zegoen oso zaindua, baina bistakoa zen garai batean txukuna egona zela. Sartu ginen, eta ematen genuen pauso bakoitzeko, soinu bat entzuten zen gure oinen azpian, lurra beherantz erortzeko puntuan egongo balitz bezala.

—Ama eta ni beheko gelan jarriko gara; Eider, zu gure ondoko gelan, eta Alazne, goikoan jarri zaitez —horrela antolatu gintuen aitak—. Ordu erdi barru jantokian, maletak desegin eta gero.

Gelan sartu bezain laster poztu nintzen aitaren banaketarengatik. Gauez soinurik egin gabe ibiltzea ezinezkoa zen, baina lurra zapaldu gabe ateraz gero... Nire leihoaren ondoan zuhaitz eder bat zegoen, nik kontuz jaitsi nezakeena.

Berak esandako orduan hasi ginen afaltzen laurok. Azkar jaten saiatu nintzen, bilerara joan baino lehen lo apur bat egin ahal izateko.

23:30 ziren. Joateko ordua. Ekarri nuen berokirik lodiena hartuta zuhaitza jaisten hasi nintzen. Iristean, silueta bat ikusi nuen plazako lurrean eserita, izarrei begira. Eki zen. Isilik hurbildu nintzen eta eskuak begietan jarri nizkion ezer esan gabe.

—Kaixo, Alazne —esan zidan orduan—. Esku hotzak dituzu.

Bere ondoan eseri nintzen, izarrak ikusten. Eskuak hartu zizkidan. Bereak nahiko beroak zuden, nireak aldiz, dardaraka.

—Hau hotza, Gorka azkar etortzea espero dut, bestela hemen bertan izoztuko gara-esan nuen, eta, nire hitzak entzun balitu bezala, hantxe azaldu zen.

—Barkatu atzerapena, ezin izan dut lehenago etorri.

—Tira, ez du axola, esplikatu zer esan nahi duten zenbakiek —presa sartu zion Ekik—. Ez dut gurasoek ni harrapatzerik nahi.

—Bai, lasai. Badakizue euskaraz erabiltzen diren letrak hogeita bi direla, ezta? Orduan, letra horietako bakoitzari ordenaren araberako zenbaki bat jarritz-berak koadernoan zuena erakutsi zigun—, horrela geratzen da:

a=1 b=2 d=3 e=4 f=5 g=6 h=7 i=8 j=9
k=10 l=11 m=12 n=13 ñ=14 o=15 p=16
r=17 s=18 t=19 u=20 x=21 z=22

—Orduan, guk topatutako zenbakiek zera zioten...

—Usurbil 36 —aurreratu nintzen—. Etxe hori non dago?

—Kanpoaldean. Pentsatu dut astelehenean eskola eta gero joatea— proposatu zigun Gorkak—. Zer iruditzen?

—Nigatik oso ondo, baina orain ezin dut berriketan geratu. Astelehen arte orduan.

Denok agurtu genuen elkar eta bakoitza bere etxera abiatu ginen.

Astelehena. Irakaslea klasera etorri zen, eta ostiralean ez etortzeagatik barkamena eskatu bezain laster hasi ginen. Zorionez, eguna inoiz baino azkarrago pasatzen ari zen irudipena nuen. Saioen amaieran, patioan elkartu ginen hirurok, etxe har-

tara joateko prest. Lehenengo, malda nahiko handi bat igo genuen, gero gaztainondo erraldoi bat atzean utzi, eta azkenik, etxea ikusi genuen. Atea jo eta gero, eta inork erantzuten ez zuela ikustean, etxeari buelta ematea erabaki genuen. Lorategi txiki eta polit batek inguratzen zuen abandonatu itxurako etxe hori. Irekitako leiho bat topatzean, nola sartuko ginen pentsatzen hasi ginen, eta emaitza hau izan zen: lehena Eki sartuko zen, gero ni, eta azkenik Gorka. Ekik ez zuen arazorik izan sartzeko, bera argala eta arina baitzen. Nire txanda zen. Eki barrurago sartu zen ni igo baino lehen, tokia uzteko. Gorka berriz, etxeari buelta ematera joan zen soinu bat entzun zuela esanez.

—Lasai, Alazne, orain nator bueltan, ez dut denbora asko pasako.

Gutxien espero nuen momentuan pertsona bat atera zen ezerezetik.

—Kaixo, neska. Alazne zara, ezta?²— esan zuen emakume batek eta, leihora igotzen saiatu orduko, besotik heldu ninduen. Ez nuen oihu egiteko indarrik izan pistola batekin nigana apuntatu zuenean.

—Azkenean ez zen ezer entzundako soinua, lasai igo zaitezke... —buelatu zen Gorka eta hitzik gabe geratu zen nire egoera ikusi zuenean.

—Hara, zu ere hemen? Ikusten dut nire kodeak jakin-mina sortu dizuela— barre egin zuen—. Etorri zu ere hona, azkar.

—Zer gertatzen da, zergatik ez zarete etxera igotzen?— Ekiri ia begiak atera zitzaizkion gu ikustean.—Zertara dator hau?

—Begira, falta zen lotsagabea. Etorri zu ere nirekin, mutiko.

—Zer nahi duzu? Zergatik dituzu nire lagunak?

—Eta zuri zer axola dizu? —Eki korrika atera zen etxe barrurantz, ihes—. Lasai egin korrika, ez zara salbatuko! Tira, orain zuekin zer egin pentsatu beharko dut. Zertan zarete onak?

—Zuretzat ezertan ere ez— esan nion nik, aurka egingez. Gorkak begia keinatu eta esan zuen:

—Nola ezetz? Zure txokolatea mundiala da eta!

—Beno, oraingoz, ni beste mukizu horren bila noa. Zuek txokolatea egin —korrika atera zen Ekiren bila—.

—Zer arraiogatik esan duzu txokolatea egiten dakidala!? —sukaldean nengoen Gorkarekin—. Ez dut eta nire bizitzan gozorik prestatu!!

—Zu egon lasai, horretaz ni arduratuko naiz. Plana prestatu behar dugu: hemendik atera, herri-
ra joan eta poliziarari abisatu, ados?

—Bale, eta nola egingo dugu?

—Ea ba. Ikusi dut emakumea apur bat herrena dela ezkerreko hankatik. Orduan, eskuinean zango traba jarrita, zailagoa izango du altxatzea. Kontua da pistola kentzea. Baina horretarako ere bururatu zait zerbait...

—Zer da? Jakin nahi dut!

—Barkatu, Alazne, baina esaten badizut, ez didazu utziko. Oraingoz esan dezakedan bakarra da bueltatuko naizela eta Eki ere ondo dagoela. Nik “korri!” oihukatzean zu ziztu bizian atera atzeko atetik. Bai?

—Ongi da, baina zauri txiki batekin bazatozte bueltan, ez diot neure buruari barkatuko— gogoz besarkatu nuen—. Kontuz ibili mesedez.

—Nigatik ez arduratu —lasaitu ninduen—. Zuk pentsatu nola egin txokolatea.

Horrela joan zen, ezer gehiago esan gabe. Pentsatzen jarri nintzen: orain nola egingo nuen txokolatea? Osagaiak zeintzuk izan zitezkeen pentsatu nuen.

1.-Txokolate hautsa

2.-Azukrea

3.-Esnea

Eta hor geratu nintzen. Zer gehiago jarri nezakeen? Osagaiak bilatu eta egiten hasi nintzen nire estiloan:

1.-Txokolate hautsa esne beroari bota.

2.-Probatu eta konturatu azukre gehiago ez duela behar.

—Alazne korri!!!!— entzun nuen bat-batean. Ezer esan gabe atera nintzen atzeko atetik Gorkarekin topatu arte.

—Non dago Eki?

—Zorionez herrira iristea lortu duela entzun dut.

—Eskerrak! Orain poliziarengana, ezta?

Azkenean, haurren joko bezala hasi zena misterio arriskutsu bihurtu zen. Eki polizia komisarian topatu genuenean, besoa zaurituta zeukan, benda batekin jarrita. Kontatu zigun nola lortu zuen ihes egitea atea egur zati batez trabatuta. Eta orain polizia emakumearen etxera zihoala atxilotzera.

Dena argituta genuela, gure etxeetara abiatu ginen, baina bidean duda bat sortu zitzaidan. Berandu zen, ordea, eta etxera joan nintzen lagunak agurtuz. Ezin izan nuen galdera hori burutik kendu afaldu bitartean. Azkenean, Ekiri mezu bat bidali nion plazan gaueko hamabietan geratzeko proposamenarekin.

Aurreko egunean bezala, zuhaitza erabiliz jaitsi nintzen eta plazara iristean benetako hotza egiten zuela ohartu nintzen.

—Zertarako geratu gara hemen berriro?

—Begira, galdera bat daukat eta ezin izan dut beste ezertan pentsatu. Horregatik, zuri kontatzea pentsatu dut.

—Bale, eta Gorka? Ez al da berriro berandu ibiliko!

—Ez, berak ez du inora joan behar.

—Niri bakarrik deitu didazu? —urduri jarri zen—. Beno, ongi da, nik ere beste galdera bat dut zuretzat. Baina lehenengo zu.

—Hor doa hortaz: emakumea erdi eroa zegoela ikusten zen, zergatik jarri zuen kodea ikastolan, eta nola zekien gu etorriko ginela?

—Aizu, horrek ez du balio, galdera bat baino gehiago egin duzu. Hala ere, ez dakit, gu zelatazen egongo zen?

—Seguruenik— erantzun nuen.

—Beno, nire galdera: egia ala erronka?

—Hori tranpa da, bata edo bestea aukeratu, beste zerbait gehiago egin beharko dut!— protestatu nuen jolasa zela jabetzean.

—Bai, baina zuk ere bi galdera egin dizkidazu— irribarre bat atera zitzaion Ekiri—. Jada aukeratu duzu?

—Tira, bale, erronka aukeratzen dut.

Zalantza apur bat egin ondoren, erabaki zuen nire erronka.

—Hau da: gertuen duzun pertsonari musu bat eman behar diozu— esan zuen apur bat gorrituta.

—A zer aurpegia duzun— hala ere, probak barregura eman zidan.

—Erronka da, egin behar duzu— ez neukala beste irtenbiderik konturatu nintzen—. Bestela egin beharrekoa bikoiztu egiten da, zuk aukeratu.

Onartu behar dut gogo bizia nuela Ekiri musu bat emateko, baina lotsa ematen zidan. Gainera, ez nuen asko ezagutzen eta horrek segurtasun eza sortzen zidan. Nire pentsamenduetan murgilduta, plazako lur hotzean etzan nintzen. Biotako inork ez genuen ezer esan, eta egun horietan gertatu zena pentsatzen hastean hasperen bat bota nuen. Gero, berriro zutik nengoenean, inoiz baino urdinagoak iruditu zitzaizkidan bere begiak.

—Nahi baduzu, ez duzu zertan egin...— bota zuen azkenean. Niretzat hitz horiek aski izan ziren zer egin erabakitzeko. Bere aurrean jarri nintzen eta musu eman nion. Geratu zitzaion aurpegia oso barregarria zen, eta ni barre algaraka hastea eragin zuen.

—Zeri egiten diozu barre?— bera ere barrez hasi zen.

—Ikusi behar zenuen zer aurpegirekin geratu zaren!

—Bai, imajinatzen dut. Inozo aurpegia geratu zait, ezta?

—Bai. Hitz hori da aurpegi hori zehazki deskribatzen duena.

—Beno, etxera joan beharko genuke. Gurasoek harrapatzea okerrago da.

—Bai, arrazoi duzu.

—Bihar arte, orduan.

—Agur, bai.

Biok agurtzean, bakoitza gure etxera joan ginen.

Hurrengo goizean, egunkarian lehen orrian agertzen zen gure gertakizuna: “Usurbilgo kanpoaldean umeek deskubritutako ustekabea”. Aitak esan zidanez, ume batzuek (berak ez zekien gu ginela) poliziarri emakume arriskutsu baten berri eman zioten. Etxera sartzean inor ez zegoela jartzten zuen. Gehien harritu ninduen hau zen: etxe-ko jabea urrun joan ez zen proba nire txokolatea zen! Beno, ez dakit txokolate ere deitu daitekeen. Garrantzitsuena iritsi zirenean oraindik nahiko beroa zegoela zen eta horregatik etxe inguruan miatuta emakumea harrapatu eta atxilotu zutela.

Poliziak oraindik ez zekiena oharrarena zen, baina ez genuen presarik hori argitzeko.